

РОЗДІЛ 1

ЩО ЗАВГОДНО — ТІЛЬКИ НЕ ЗАПАСНА

Сьогодні вночі відбудеться церемонія Чорного Місяця, і останнє, чого хоче Сім Салазар, — стати Запасною. Тепер, коли їй виповнилося дванадцять, дівчину мали прийняти до певного кодла. А проте, як і після кожної церемонії раніше, цієї ночі без кодла залишаться три відьми — Запасні. Але ніхто ніколи не хоче бути Запасною. Сім зробила все, що тільки могла, щоб уникнути цього: готувалася до іспитів, відвідувала геть усі відьомські світські заходи, що могла втулити у свій насичений розклад. Вона навіть приєдналася до команди жаб'ячих перегонів і застрягла з найповільнішою та найкапризнішою жабою-незграбою. Радше жабом. Та принаймні його ім'я — Едгар Аллан Жаб — *начебто* компенсувало це. Але це не точно.

Не те щоб Сім *мусила* робити всі ці речі. Звісно, кожна з її курсу мала брати участь у церемонії Чорного Місяця, але серед відьмочок існувало давнє переконання, що чим старанніше ти навчаєшся й працюєш, тим більша ймовірність, що потрапиш у якесь *круте* кодло.

Сім зашнурувала свої шкіряні черевики й натягла мішкувате фіолетове худі, перш ніж закріпити відьомський капелюх на кучерявому волоссі кількома шпильками. Тількино дівчина дістанеться міської площі, їй дадуть гігантську чорну церемоніальну мантию, але вона тонка, а вночі холодно. Сім не хотіла відморозити собі дупцю. Вона надіслала своїй найкращій подрузі Маківці коротке повідомлення про те, з яким нетерпінням вона чекає цієї ночі.

«Ще б пак, — відповіла Маківка, — я теж! Не можу дочекатися, коли ми станемо сестрами по кодлу!»

Сім усміхнулася, прочитавши відповідь подруги, а тоді зайшла на кухню, де її мама, Лисиця, саме ставила святковий торт у холодильник, щоб остудити.

— Амулет при тобі, Сісі? — Лисиця витерла тонкі пальці об фартух і розпустила своє руде кучеряве волосся.

— У ньому ж і суть сьогоднішнього вечора, мамо, — відказала Сім, торкнувшись рукою амулета на шиї. Сьогодні ввечері він засяє однаковим кольором з іншими відьмами її кодла. *«Будь ласочка, тільки засвітися фіолетовим!»* Це колір Дому Гіацинта — кодла, в який Сім і Маківка мріяли потрапити чи не все своє життя.

— Пам'ятай, що б не сталося сьогодні, зрештою все буде добре, — мовила Лисиця.

— Тобі легко казати, — пробурчала Сім, дивлячись на яскравий аквамариновий кулон, який Лисиця ніколи не знімала. Блакитний кристал символізував кодло Дому Зірок — одне із найпопулярніших.

Якби Сім потрапила в таке ж могутнє кодло, як її мама, вона мала б усі шанси здійснити свою найзаповітнішу мрію — стати всесвітньо відомою відьмою-журналісткою. Бути Запасною — майже повна протилежність цьому, оскільки це означає, що твої доля та магія не збігаються з іншими. Бути Запасною означає, що ти ні до кого не приналежна, зайва. А Сім відчайдушно хотіла бути у колі своїх.

Поки Лисиця поралася на кухні, місячне сяйво падало на її кулон і, здавалося, прикрашало все навколо мерехтливими зірками. Сім завжди думала, що її мати отримала своє ім'я через руде волосся, що, як вважала дівчинка, чудово пасувало до її темно-смаглявого та веснянкуватого обличчя. Сім зі шкірою медового кольору й темними кучерями була більше схожою на свого тата. Втім, тепер вона знала, що, ймовірніше, її маму назвали Лисицею через її хитрість. У їхньому світі, Дванадцяти Містечках, ім'я дитини — пророцтво, що передавалось від бабусі або головної серед бабусь містечка — Міської Ба. Сім уявлення не мала, що означає її ім'я, принаймні поки що. Але одного дня його значення відкриється — як і будь-яке інше, дане у Вмійвороні. Це лише питання часу.

Сім почала тарабанити пальцями, намагаючись зрівняти ритм із калатанням свого серця.

— Досі хвилюєшся, що станеш Запасною? — спитав Таліс, батько Сім, неквапливо заходячи в кімнату.

На руках він тримав її братика Браучерея, якого всі в цьому домі називали Пампухом через те, що він був пухкенький та надзвичайно сильний. А ще він був на диво високий для свого віку — аж на три мухомори заввишки, тоді як малючкою Сім зростом була всього два. Пампук ухопив татове вухо, і Таліс зіщулювся: о, малюки вміють зробити ого як боляче! Сім почухала голову, згадуючи, як Пампук тягав її кучері.

— Я не просто хвилююся, тату. Я скоро збожеволію! Якщо я щось зробила недостатньо чи якщо магія якось не спрацює... Чи... — Сім стихнула голос до зловісного шепоту, — якщо мене поставлять разом із Долиною?

Долина Перцеріжка і справді *жахлива*. Вона цькувала Сім стільки, скільки дівчинка себе пам'ятає. Кидала чудернацькі речі їй у рюкзак, сховала Едгара Аллана Жабба перед початком забігу, постійно змрювала Сім і Маківку зневажливим поглядом. Вона була грубою, злою і походила з однієї з родин із Пагорба — найзаможніших відьом містечка, котрі вважали себе тут головними. Вони справді *певною мірою* керують усім. Міська Ба та Дядько — єдині, до кого родини з Пагорба дослухаються.

— Ймовірність невелика, та навіть якщо так і станеться, будь-яка відьма може стати подругою, якщо дати їй шанс, — відповіла мама.

Сім ледь не розреготалася. Вона була цілком впевнена, що Долина — бабайка чи принаймні напівгремлінка.

Долинині батьки ж не бачать, як та огризається на вчителів і ніби й не переймаються її шкільним життям або тим, що вона завжди собі на думці, робить різні підлі, а часом і просто жахливі речі. Іноді, коли Сім уявляє своє життя без Маківки та своєї родини, їй стає майже шкода Долини, яка не має друзів і чиї батьки — найстрашніші у світі. Але потім Долина знову робить щось огидне, й Сім перестає відчувати цю жалість.

У будь-якому випадку ніщо з цього не матиме значення, бо коли сьогодні Сім і Маківка потраплять у Дім Гіацинта, їм більше ніколи не доведеться мати справу з Долиною.

Ні на одній вмійворонській церемонії Чорного Місяця, що їх усі дослідила Сім під час своєї підготовки, не знайшлося жодної пари ліпших друзів, які б потрапили в різні кодла. Тіордан Шепотун, відомий і найкрутіший репортер усіх часів (а разом із тим і кумир Сім) отримав місце в Домі Гіацинта разом зі своїм найкращим другом Кілліаном Чорнилом, нині власником газети «Вороняче каркання». Вони й досі — такий енергійний дует, і Сім не терпить, коли вони з Маківкою зможуть стати, як ці двоє.

— Ну ж бо, швидше, вже майже північ! Ба зачарує нас, якщо ми спізнаємося!

Таліс аж сопів, поки саджав Пампука у візочок. Малюк гойдав ніжками й радісно агукав, поки тато пристібав його. Коли Таліс закінчив, то присів навпроти Сім і запитав:

— Обійманці на удачу? — Сім усміхнулася, і тато ніжно пригорнув її до себе.

Таліс — повне ім'я Талісман — завжди несе з собою удачу. Сім пощипала себе за щоки перед початком, аби трохи збадьоритися. На шиї батька висів блискучий блакитний кулон, як і в мами. Ще дітьми її батьки потрапили в одне кодло, де й познайомилися.

— Неважливо, що станеться сьогодні, — ми всі пишаємося тобою, — промовив Таліс.

Сім скривилася:

— Навіть Пампук?

Таліс засміявся.

— Особливо Пампук! Він і гадки не має, що відбувається, проте і малюк тобою пишається. Ходімо!

Міська площа була прямо навпроти кладовища, якщо пройти під мостом повз книгарню «Побите яблуко», що віднедавна належить новій родині в містечку. Тінь розітнула темряву, і Сім аж підскочила, хапаючись за мамину руку.

— Це просто кролик, — м'яко сказала Лисиця.

Сім нервово засміялася:

— Авжеж! Та я знаю...

Насправді вона не знала.

Останнім часом стільки дивних збігів вказувало на монструоза на ім'я Нічний Звір. Це гігантський вовк, який охоче ласує відьмочками. Принаймні так пліткують у школі Сім. Учителі переконують, що це лишень плітки. Проте Сім зауважила, як старші відьми та відьмаки з містечка почали заклинати свої ворота киш-чарами, вішати руту на альтанки і над дверима та сіяти паніку на дошках оголошень Вмійворону — все вказувало на те, що Звір причаївся десь поруч.

Сім проходила цією холодною і темною дорогою тисячу разів, нерідко й геть сама. Та сьогодні вона така вдячна своїй родині, що всі вони поруч. Навіть якщо це й був *просто* кролик.

Салазари прибули, коли інші родини вже збиралися на площі навколо каскадного фонтана. Дерев на площі були прикрашені гронами по п'ять ліхтариків кожне, що символізувало майбутні кодла. Тепле помаранчеве сяйво вихоплювало з темряви кожну річ, якої торкалося, і залишало затіненими хіба кілька куточків на площі.

Маківка з мамою вже були тут. Вони помахали Сім, коли та ступила в коло біля фонтана, і дівчинку накрила хвиля щастя. Найкраща подруга підбігла до неї та, здавалося, всі стежили за нею очима. Маківка завжди була популярнішою з них двох: життєрадісна й позитивна на противагу тривожній та рішучій Сім. А втім, дівчата завжди добре ладнали.

— Цієї ночі, Сім, я не спала ні хвилини! — випалила Маківка на одному диханні.

— Я теж! Таке відчуття, ніби мої очі от-от спалахнуть, — відповіла Сім.

Маківка засміялася.

— Після всього — до мене на торт, — нагадала Сім.

— Ананасовий? — вигнула брову Маківка.

— Звісно! — усміхнулася Сім. Подруга обожнювала торт з ананасовим джемом за фірмовим рецептом родини Салазарів.

Натовп почав схвильовано гудіти. Час майже настав.